

Прага, и следъ това всѣка година въ други градове.

Интерото, ит. *interotto* — откъснато, прекъснато.

Интерпретация (музикална), фр. *interpretation* — гл. изпълнение.

Интерпюнксионъ, фр. *interpunction* — гл. фразирание.

Интеруционе, ит. *interruzione* — прекъсване, ненадейно спиране.

Интимо, ит. *intimo* — сърдечно.

Интонация, фр. *intonation*, ит. *intonazione* — 1) начинъ на вземане на тона съ гласа. **Точна И.** е, когато гласътъ дава точно искания тонъ; **съмнителна**, когато ухото остава въ известна неопределеност, или неудовлетвореност, и **лоша**, когато дадения отъ гласа тонъ се различава отъ изискуеия се. 2) При инструментитъ, подъ **И.** се разбира настройването и изравняването на тоновете — премахване на малки нееднакости въ тоновитъ багри, следъ сглобяването на инструмента. 3) Въ католическата църква — пѣвчески формули, служещи за връзки между края на антиенитъ и доминантата на тона (*mode*), върху който трѣбва да се пѣятъ стиховете на псалмитъ. 4) Въ литургийното католическо пѣние — началнитъ думи и ноти, които се възгласятъ отъ свещенослужителя, а хорътъ подема останалитъ, следващитъ. Напр., свещенослужителтъ възглася: *Credo in unum Deum, хорътъ продължава: Patrem omnipotentem.*

Интрада, ит. *intrada* — буквально — „уводъ“ — презъ XVII столѣтие, ефективни инструментални пиеси, служещи за уводъ или встъпление на инструменталнитъ сюити.

Интродукция, фр. *introduction* — малки подготвителни части въ бавно движение, които предхождатъ бързата частъ — *Allegro* въ една симфония, увертюра, соната и др. И-та има значение и на прелюдия — кратена форма на увертюра (въ началото) къмъ цѣлата опера, или къмъ отдѣлни нейни действия. Въ смисълъ на И. сж и Вагнеровитъ *Einleitung*-и въ „Лоенгринъ“, „Тристанъ и Изолда“ и пр.

Интроитъ, лат. *introit* — уводъ — въ католическото литургийно пѣние — припѣвитъ (антиени), които се

пѣятъ отъ хора въ началото на литургията, когато свещеникътъ отива къмъ олтаря. И-тъ не се пѣятъ само въ сжбата на страстната недѣля, а и въ постния день преди „Св. Духъ“.

Инфернале, ит. *infernale* — дяволски, адски.

Инфибулацио, ит. *infibulatio* — превързване на гениталитъ у момчета (понѣкога и момичета) преди мутацията — за запазване красотата и височината на гласа. И. предхожда кастрацията. (Гл. кастрати).

Инфинитусъ, лат. — безкрайно, *infinitus canon* — безкраенъ канонъ.

Инфлексия, фр. *inflexion* — леко измѣнение на тоновата височина въ говора. Развита (разширена) И. на езика е основа на музикалната декламация.

Инцинга, **Хозе** — *Inzenga, José* — испански компонистъ, род. 4 юли 1828, умр. юли 1891 въ Мадридъ, ученикъ на Мадридската и Парижката консерватории, писалъ нѣколко сарсуели, единъ учебникъ по аккомпаниментъ, и издалъ една голѣма сбирка отъ испански народни пѣсни.

Иняръ, **Жанъ Луи Аристидъ** — *Hignar, Jean Louis Aristide* — французски оперенъ компонистъ, род. 24 май 1822 въ Нантъ, умр. мартъ 1898 въ Вернонъ, ученикъ на Халеви въ Парижката консерватория, писалъ нѣколко комически опери: „Компаньонитъ на Миролина“ (1855), „Кръчмата на Арденинъ“ (1861), „Мосю дьо Шимпанзе“ (1858), „Оркестровитъ музиканти“ (1861) и др. и една трагическа — „Хамлетъ“. Освенъ това: клавири творби за 4 ржце, пѣсни и хорове за мъжки и женски гласове и др.

Ипишъ, **Францъ** — *Ippisch, Franz* — виолончелистъ и компонистъ, род. 18 юли 1883 въ Виена, ученикъ по чело на Хумеръ и по композиция на Херм. Греднеръ въ Виенската консерватория, после и на Францъ Шмидтъ, писалъ творби за виолончель (соната, сюита, фантазиюкъ и др.), 2 струнни триа, 7 струнни квартета, 1 симфония, 1 концертъ за дигулка, пѣсни съ пиано и оркестъръ и др.

Иполитовъ-Ивановъ, **Михаилъ Михайловичъ** — значителенъ руски